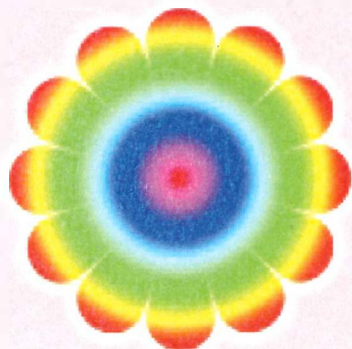
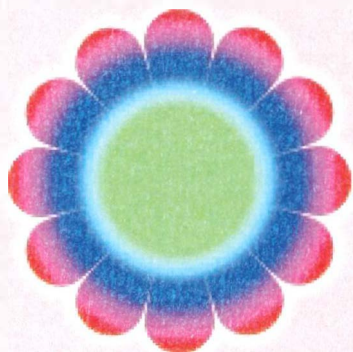
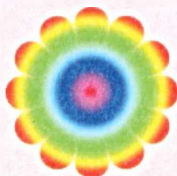

Biblioteken i Solna & Bibliotek Sundbybergs

Novellprisfest

Hösten 2018

Juryns motivering:

Gamla vänner strålar samman på stammisfikat. Veckan som gått avhandlas. Det pratas om barnbarn och fotboll. Samtidigt präglar oron för vännen som ännu inte dykt upp novellen från början till slut. Språket är målande och dialogen träffsäker. En lägmäld, men rörande gestaltning som närmar sig det filmiska och som skildrar vänskap på ålderns böst.

På ett konditori står ett bord med fyra stolar bredvid ett fönster

Doften av gammal sammet och kaffe och söta vetebröd slingrar sig förbi Olofs kropp och ut över Odengatans asfalt när han öppnar dörren till Konditori Ritorno. Det tar hans ögon ett tag att vänja sig vid det halvskumma gula ljuset, det är soligt ute idag och han har inte längre samma perfekta syn som han brukade skryta om förr.

”Hej Olof”, säger flickan bakom disken, ”det vanliga eller?”

”Tjenare Mara, ja tack”

Mara vänder sig om, tar ett fat och sträcker sig mot dammsugarna.

”Eller nej förresten, jag tar nog en bit prinsesstårta istället”, säger Olof och kliar sig över den ovanligt långa stubben på hakan.

Mara ler och lägger upp en rejäl bit tårta klädd i grön marsipan på det blommiga porslinet.

”Tack. Och de andra, är de...?”

”Vid det vanliga bordet”, svarar Mara.

Olof går in i det mindre rummet till höger om kondisdisken och tittar mot bordet med de fyra stolarna bredvid fönstret. Arne och Tarek sitter på sina vanliga platser och har också de valt mer extravaganta bakverk än vad de brukar ta. Olof försöker le lite åt det hela, men musklerna kring munnen vill inte riktigt samarbeta. Något bakom revbenen viskar att det är ett dåligt tecken att de alla tre känt att de behöver något extra för att ta sig igenom den här dagen.

”Tjenare grabbar”, säger Olof och sätter sig på sin plats bredvid Tarek, mitt emot Arne. Hans blick dras till stolen innanför Arnes, den närmast fönstret. Han tycker sig nästan kunna se konturerna av den smala figuren som borde sitta där, med blicken riktad mot gatan sökandes efter någon bekant att berätta en historia om. Olof sväljer och tittar ner i kaffet.

”Nämen fan, tjena, vad sen du är”, säger Arne efter en harkling.

”Sov dåligt i natt så det tog lite tid att komma upp, kunde inte riktigt få pli på tankarna igår.”

Arne och Tarek nickar och tittar båda ut genom fönstret. Bortifrån köket hörs skramlande porslin och en visslande espressomaskin. Dörren till konditoriet öppnas och en nasal röst beställer tre bullar att ta med av Mara, som stoppar ner dem i en ovanligt prasslig påse.

”Jaha, så vad gjorde ni i helgen då?”, säger Olof.

”Heli och Josef var på besök i helgen”, svarar Tarek.

”Just de, det sa du ju i förra veckan. Vad gjorde ni, du och barnbarnen?”

”De hjälpte mig att städa ur arbetsrummet. Heli har kommit in på Karolinska Institutet, så hon ska bo hos mig till hösten.”

”Åh fan”, säger Arne, ”hälsa ’na grattis.”

”Vad ska hon plugga, Heli?” frågar Olof.

”Läkare”, svarar Tarek och ett leende breder ut sig över hans vindpinade ansikte.

”Oj, du måste vara stolt”, säger Olof.

”Äsch, bara skönt att veta att det var värt något att ta sig till det här landet och leva i den här satans kylan”, svarar Tarek och rycker lite på axlarna, men leendet blir ännu bredare.

”Min helg var som den brukar vara”, säger Arne.

”Carmen med bajenpojkarerna eller?” frågar Tarek.

Arne svarar med ett inandningsjå och tar en tugga av sin rulltårta som han sköljer ner med vad som skulle kunna kallas kaffe med en skvätt grädde men som snarare är grädde med en skvätt kaffe. Att Arne inte fått en hjärtinfarkt är ett under, tänker Olof och slår gaffeln mot taket på prinsessstårten.

”Och Erik?” frågar Olof utan att ta blicken från marsipanen.

Han stoppar in en bit tårta i munnen och börjar räkna sina tuggor. Han hinner till nio stycken innan Tarek öppnar munnen och svarar:

”Han skulle komma förbi efteråt.”

”Och när blir det då? Inte kan man sitta här hela dagen”, säger Arne.

”Snart tror jag, han hade tid vid elva och det tar nog inte så lång tid det där.”

”Och som om vi annars gör något annat än att sitta här”, säger Olof.

Han tar en till bit av tårtan. Jordgubbssyltens sötma för tankarna till efterrätten med bär och vit choklad som Erik brukade bjuda på när Olof kom över på middag hos honom och Agneta varje söndag. Efter att Agneta gått bort började Olof och Erik äta söndagsmiddagen på grillen istället, Olof har aldrig varit särskilt duktig i köket och Erik ville nog inte laga middagen utan Agneta. Olof tar en klunk kaffe i ett försök att skölja ner tankarna och tittar sedan runt i det tomma rummet.

”Jag tror att det är positivt”, säger Tarek och bryter mockarutan i två delar med sina hantverkargrova händer, ”det vore ju inte så konstigt menar jag.”

”Jaha, och hur fan menar du då?” säger Arne.

”Han har ju varit en riktig skorsten så länge jag känt honom och det är 40 år snart.”

”Och vem har inte varit det?” säger Olof och fäster blicken på en duva utanför fönstret, ”det tog ju årtal innan de sa att det var farligt.”

”Men vi tre har ju alla slutat, och vi mår ju...”

Tarek stoppar in den andra biten av mockarutan i munnen och sväljer den ihop med meningens sista ord. Olof tar en klunk av sitt nu ljumma kaffe medan Arne fokuserat skär sin rulltårta i små bitar med gaffelns kant. Han spetsar en av bitarna på gaffeln, håller den framför sig i luften och låter blicken noga undersöka den innan han biter av den med sina gulnande tänder.

”Han började ju inte ha ont förrän för några månader sedan, så det borde vara i ett tidigt skede”, fortsätter Tarek till slut, ”och då är det nog inget att oro sig över.”

Arne putsar sin klocka med en nopprig tröjärm. Olof sköljer runt en ny klunk kaffe i munnen. Han känner hur Tareks blick söker hans egen, men han sneglar upp mot taket.

”Nähä, var tysta då. Tänkte bara att vi kanske borde vara redo om Erik säger att han har...”

”Nu håller du käft”, säger Olof och spiller kaffe på sina slitna manchesterbyxor.

Tarek och Arne tittar på honom med höjda ögonbryn.

”Erik kommer vara okej. Allt kommer vara okej”, mumlar Olof med blicken på kaffefläcken.

Tarek räcker honom en servett och Olof torkar byxbenet med sådan intensitet att det går hål på det tunna vita pappret.

”Det måste vara okej”, säger han och fortsätter torka, ”för Erik är min... bästa...”

Servetten faller ner på golvet i sällskap med titelns sista ord. Arne sträcker en hand över bordet och klappar Olof försiktigt på axeln. Till slut låter han handen vila mot Olofs stickade jumper.

”Vi vet”, viskar Tarek, ”vi vet.”

Espressomaskinens visslingar fyller återigen luften mellan dem. Maras röst ropar in en beställning av en cappuccino och en laxsmörgås. Arne harklar sig, lyfter bort handen från Olofs axel och börjar berätta om kvällen med de som Tarek döpt till bajenpojkar, om hur några gnagare kom till deras bar, vad fan trodde de att de höll på med, stampa in med getinghalsdukar och försöka beställa öl på vårt ställe.

”Men de stannade inte länge efter att ha sett oss, det ska gudarna veta.”

”Du ljuger”, säger Tarek, ”vem skulle vara rädd för ett gäng ynglingar och deras gubbkompis?”

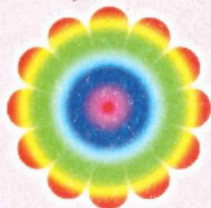
Arne öppnar munnen som för att försvara sig och sina 20 år yngre fotbollskompisar när fönsterrutan bredvid dem skallrar till. Alla tre tittar upp och kisar mot det starka solljuset som skiner kring figuren som skymmer sikten mot gatan. Erik knackar på rutan igen, pekar mot dörren och försvinner ditåt. I tystnaden som breder ut sig över bordet med fyra stolar bredvid fönstret hörs ljudet av dörren som slår igen, följt av Mara som frågar Erik vad det får lov att vara. Sekunderna blir minuter, blir timmar, dagar, månader, evigheter. Sedan hörs Eriks djupa stockholmsdialekt.

”Jo du Mara, det får nog lov att vara en av varje. Har tydligen inte all tid i världen på mig att njuta av det goda i livet.”

Och bakom Olofs revben bosätter sig en ansamling grus som får andetag att skava i lungorna.

Lova Rudin (Hederspris Novellpriset 2018)

Vinnare av Novellpriset 2018:

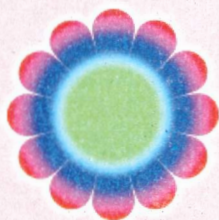
12-15 år

Förstapris:

Mitt fantastiska äventyr av Flugan Fredde
av Dino Lidberg Dimos 14 år

Hederspris:

Skuggan i natten av Stella Einarsson 12 år
Jordgloben av Doris Kindenberg 12 år

16-20 år

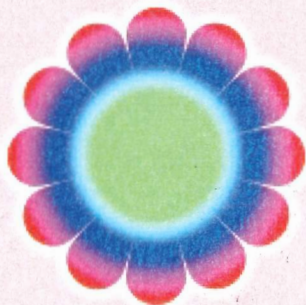
Förstapris:

Breaking free av Berenike Dunér 17 år

Hederspris:

8-6-17 av Elsa Dahlin 18 år

På ett konditori står ett bord med fyra stolar
bredvid ett fönster
av Lova Rudin 20 år

SOLNA STAD

Sundbybergs
stad